

Capitolul 15

Privire anticipată asupra judecăților provocate prin vărsarea potirelor

Introducere

Ultimele două evenimente din capitolul anterior sunt recoltarea și culesul viei. Ambele vor avea loc după ce Domnul va fi venit deja pe pământ. Secerătorul divin stă pe norul alb, ceea ce face aluzie la prezența Sa (capitolul 14,14). În Ioel 3,13 se vorbește despre recoltă și despre culesul viei. Domnul va sta atunci pe scaunul Său de judecător în Valea Iosafat (Ioel 3,12). În Evanghelia după Matei 13,36-42 se diferențiază clar între recoltare și culesul viei, însă ambele au ca premisă prezența reală a Domnului. El va fi atunci venit ca să judece răul de pe pământ. Tablourile recoltării și culesului viei arată că *lumea întreagă* va fi judecată de Domnul, dar ele nu prezintă judecata asupra *Babilonului*, asupra aceluși sistem religios organizat, care este în opoziție totală cu Dumnezeu și cu gândurile Sale. Judecata asupra Babilonului va avea loc înaintea recoltării și înaintea culesului viei. Ea va avea loc după vărsarea potirului al șaptelea (capitolul 16,19), și în acest timp va fi vestită și căderea Babilonului (capitolul 14,8). Această vestire este a treia vestire din șirul evenimentelor din capitolul 14. Din aceasta rezultă, că înștiințările cu privire la soarta adoratorilor fiarei (capitolul 14,9-11) și cu privire la fericirea morților care mor în Domnul (capitolul 14,13), precum și judecata decisivă a recoltei (capitolul 14,14-16) ca și judecata necruțătoare a culesului viei (capitolul 14,17-20) sunt evenimente care toate vor avea loc după vărsarea potirelor mâniei lui Dumnezeu. După vărsarea celui de-al șaptelea potir, mânia lui Dumnezeu se va sfârși, dar după aceea vor mai veni judecăți prin mânia Mielului. Venirea Domnului nu va avea loc imediat după judecata provocată prin vărsarea celui de-al șaptelea potir. Între terminarea judecăților provocate prin vărsarea potirelor și venirea Domnului va trece un timp scurt. Potirele vor conține mânia lui Dumnezeu asupra celor vinovați, și ele vor fi vărsate prin diverse lucruri ale judecății Sale. În acest timp Domnul Isus nu se va vedea încă. Însă după judecățile provocate prin vărsarea potirelor El va veni ca să strângă recolta pământului și într-o judecată de răzbunare să calce teascul mâniei, și aceasta nu numai în Edom, de unde odinioară a pornit dușmănia aprinsă împotriva lui Israel (Isaia 63,1-6; Psalmul 137,7) ci să judece lumea întreagă (Apocalipsa 19,15; Țefania 3,8). Deci recoltarea și culesul viei vor veni după căderea Babilonului.

Capitolele 15 și 16 trebuie citite împreună și studiate împreună. Prin vărsarea potirelor mâniei lui Dumnezeu se va împlini în detaliu ceea ce în capitolul 11,18 se spune în puține cuvinte: »A venit mânia Ta«. După trâmbița a șaptea *nu urmează* imediat o altă judecată, dar vărsarea celui de-al șaptelea potir va avea ca urmare o judecată deosebit de grea. Cu terminarea judecăților provocate prin vărsarea potirelor se vor încheia judecățile mâniei lui Dumnezeu. După aceea se va arăta mânia Mielului prin judecăți, pe care El *personal* le va face.

Un alt semn

1. - »Și am văzut în cer un alt semn mare și minunat: șapte îngeri, având șapte plăgi, cele din urmă; pentru că în ele s-a sfârșit mânia lui Dumnezeu.« - În capitolul 12,1 s-a arătat »un semn mare«, femeia sau Israel, în capitolul 12,3 »un alt semn«, balaurul. Aici Ioan a văzut iarăși »un alt semn«, care este caracterizat ca fiind »mare și minunat«. Toate cele trei semne au fost văzute »în cer«, domiciliul lui Dumnezeu și al îngerilor. Ceea ce oferă celui de-al treilea semn o importanță așa de serioasă, mult mai mult decât au avut cele două semne anterioare, este faptul că după acest semn – corespunzător cu vestirea la cel de-al treilea vai (capitolul 11,18) – se va vărsa toată mânia lui Dumnezeu asupra fiarei, asupritorul femeii condus de satan și corupătorul pământului. Primul semn îndreaptă atenția spre Israel, al doilea spre instigatorul propriu-zis la

rău, balaurul, și al treilea spre puterea statală dușmănoasă, care sub influența lui satan batjocorește pe Dumnezeu și prigonește pe Israel.

Ioan a văzut aici șapte îngeri. În total găsim patru grupe de îngeri, la care este numit numărul lor: o dată sunt patru îngeri (capitolul 7,1), de două ori sunt șapte îngeri (capitolul 8,2 și 15,1; 16,1) și o dată sunt doisprezece îngeri (capitolul 21,12). Ca slujitori ai judecății la judecățile provocate prin trâmbițe și la judecățile provocate prin vărsarea potirelor se folosesc două grupe diferite de câte șapte îngeri. Îngerii cu trâmbițele constituie evident o grupă cu totul deosebită; despre ei se spune că ei »stau înaintea lui Dumnezeu«, și ei sunt denumiți cu articol hotărât »cei șapte îngeri« (capitolul 8,2). Aceste două lucruri nu le găsim în acest verset la îngerii cu cele șapte potire.

Cei șapte îngeri aveau »șapte plăgi, cele din urmă«. Judecățile provocate prin ruperea pecetilor urmează după judecățile provocate prin trâmbițe, și după aceea vor fi vărsate cele șapte potire cu cele șapte plăgi, care vorbesc despre măsura deplină a mâniei concentrate a lui Dumnezeu. Acestea vor fi ultimele judecăți ale providenței lui Dumnezeu. Se accentuează categoric, că sunt cele din urmă plăgi. Aceasta însă nu înseamnă că odată cu judecățile provocate prin vărsarea potirelor se termină toate judecățile divine; numai judecățile providenței lui Dumnezeu se termină prin acestea. Cu siguranță vor urma și alte lovituri ale răzbunării lui Dumnezeu, însă acestea vor fi făcute de Miel personal la venirea Sa (capitolul 19; Matei 25,31-46).

Prin cuvintele »pentru că în ele s-a sfârșit mânia lui Dumnezeu¹« se dă motivul pentru care aceste șapte plăgi sunt cele din urmă. În ele este vărsată pe deplin și complet mânia lui Dumnezeu asupra lumii stricate și păcătoase. După terminarea judecăților provocate prin vărsarea potirelor urmează mânia *Mielului*, care pare mult mai îngrozitoare decât mânia lui *Dumnezeu*, care lovește deschis și clar vizibil elementele răzbunării Sale. Un alt comentator a scris: „De îndată ce s-a împlinit misiunea potirelor, Hristos primește misiunea de a acționa.” Acțiunea mai mult ascunsă a lui Dumnezeu în providența Sa se va termina cu vărsarea potirelor mâniei lui Dumnezeu; după aceea Mielul va prelua personal și public guvernarea lumii. Dar pentru că națiunile și împărații pământului, păcătoși, răi, îndrăzneți și nechibzuiți peste măsură de mult se vor ridica înarmați împotriva Lui, la venirea Sa, mânia Mielului va izbucni vehement. Deci mânia lui Dumnezeu se termină cu judecățile provocate prin vărsarea potirelor, dar după aceea mânia Mielului va lovi pe dușmani.

Ceata martirilor biruitori din Iuda

2.-4. - »Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc, și pe învingătorii fiarei și ai chipului ei și ai numărului numelui ei stând pe marea de sticlă, având harfe ale lui Dumnezeu. Și cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, spunând: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule Atotputernic! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al națiunilor! Cine nu se va teme, Doamne, și nu va glorifica Numele Tău? Pentru că numai Tu ești sfânt; pentru că toate națiunile vor veni și se vor închina înaintea Ta; pentru că faptele Tale drepte au fost arătate!”« - În viziunea anterioară (versetul 1) Ioan a văzut anunțarea solemnă a plăgilor, care vor veni peste sistemele politice (capitolul 16,10) și religioase (capitolul 16,19), care vor stăpâni atunci pământul, și asupra oamenilor asociați cu ele. Asupra tuturor acestora se va vărsa mânia lui Dumnezeu cu o putere căreia nu i se va putea împotrivi. Stăpânitorii și conducătorii acestor sisteme vor fi însă păstrați pentru o judecată deosebită, care îi va lovi sub mânia Mielului la venirea Lui în putere. Viziunea din versetul 5 se leagă de vestirea judecății din versetul 1. În intercalarea între viziunile care mărturisesc despre mânia lui Dumnezeu vedem un tablou

¹ Mânia lui Dumnezeu este amintită de șapte ori în cartea Apocalipsa (capitolul 14,10.19; 15,1.7; 16,1.19; 19,15). În capitolul 19,15 vedem unite furia și mânia lui Dumnezeu și mânia Mielului în judecată, cu toate că ultima nu este amintită textual.

deosebit de sublim despre victorie și cântare de laudă (versetele 2-4). Grozăviile anunțate de judecățile provocate prin vărsarea potirelor sunt un prilej pentru Dumnezeu să lase să se vadă mult mai clar și mai impresionant gândurile Sale cu privire la poporul Său suferind, și El face aceasta înainte ca o lovitură să lovească pe dușmanii Săi. În această viziune intercalată se revelează acestea, și anume, după vestirea judecății și înainte de executarea ei. În timpul necazului cel mare fiara va putea să biruie pe sfinți (capitolul 13,7). Ei nu vor fi apărați împotriva puterii ei brutale. Însă aici vedem situația schimbată. Sfinții, care suferă moartea de martir, sunt aici biruitorii din înălțime, și fiara de pe pământ este subiectul răzbunării depline și drepte a lui Dumnezeu.

O mare de sticlă

2. - »Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc.« - Ce a văzut Ioan, avea înfățișarea ca o mare de sticlă. În prima din aceste viziuni cerești (capitolul 4), vizionarul a văzut înaintea tronului Celui veșnic ceva «ca o mare de sticlă, asemenea cristalului», ceea ce arată o stare de curăție neschimbabilă în concordanță cu sfințenia tronului. Marea de sticlă asemenea cristalului vorbește de liniștea netulburată a acelei scene în lumină clară. În viziunea de aici însă nu se vorbește de cristal. Amintirea cristalului în capitolul 4 stă în armonie minunată cu caracterul minunat, divin al întregii scene, în capitolul nostru nu ar fi potrivită. Marea de sticlă este aici »amestecată cu foc«, o aluzie evidentă la arșița caniculară a prigoanei sub fiară, un necaz, care cu aglomerarea suferințelor pricinuite de el va întrece tot ce a avut loc mai înainte (Marcu 13,19). Prigonirile păgâne din timpurile de odinioară și durerile mult mai rele pricinuite de metodele rafinate de schingiuire ale Romei papale nu vor atinge grozăviile din necazul cel mare.

Dar victoria învingătorilor, care stau pe marea de sticlă, va fi atunci obținută. Fiara își va îndrepta puterea și energia să zdruncine credința martirilor. Constatarea poate părea ciudată, este însă adevărat, că ei vor birui prin moartea lor. În victoria aparentă a fiarei vedem triumful sfinților. Ei sunt »învingătorii fiarei și a chipului ei și a numărului numelui ei«. Deci victoria lor va fi cuprinzătoare și deplină, și ei »vor sta pe marea de sticlă«. Învingătorii vor sta acolo în poziția lor nouă ca adoratori. În capitolul 4,6 nu se vede nimeni pe marea de sticlă, aici însă vedem ceata fericită a învingătorilor stând pe mare și laudând pe Dumnezeu.

Harfe

2. - »Având harfe ale lui Dumnezeu.« - Harfa este singurul instrument muzical amintit în cartea Apocalipsa. Ioan a văzut două grupe în cer, care aveau harfe, mai întâi sfinții glorificați, care vor fi răpiți în văzduh la venirea Domnului (capitolul 5,8), apoi martirii, care vor fi uciși sub fiară, această ceată de învingători de pe marea de sticlă (capitolul 14,2; 15,2). Noi presupunem că în capitolele 14 și 15 este vorba de aceleași grupe de sfinți care cântă cu harfa. În toate cele trei locuri cântecul cu harfa este unit cu cântarea cu gura. Cuvintele »harfe ale lui Dumnezeu« arată că ele vor fi puse de El la dispoziția cântăreților, spre lauda Sa și spre adorarea Sa. Sunt harfe ale lui Dumnezeu, și cu aceasta sunt instrumente, cântăreți cu instrumente și cântăreți cu gura, și de asemenea teme dedicate numai Lui.

Fiecare din această ceată veselă este un cântăreț iscusit și un vesel cântăreț cu gura. Sunetul harfei și cântarea se unesc, nu este nici un ton fals, nicio disonanță nu deranjează armonia cântării de laudă a învingătorilor din cer. Dacă Isus, Domnul și Mântuitorul lor, este conducătorul cântării lor (Evrei 2,12), atunci nici vocile și nici inimile nu pot fi fals acordate. O asemănare izbitoare există între această ceată triumfătoare și vechiul popor Israel în ziua eliberării și bucuriei lui. Egiptul, asupritorul, a fost bătut de Dumnezeu; Israel a traversat Marea Roșie și a stat, salvat și eliberat, pe malul de răsărit al Mării; acolo au cântat prima cântare,

despre care se relatează în Sfânta Scriptură (Exod 15). Toate acestea au aici o replică. Fiara, asupritorul sfinților lui Dumnezeu, va fi bătută de Dumnezeu printr-o serie de plăgi; rămășița temătoare de Dumnezeu a scăpat de răutatea fiarei și stă, salvată și triumfătoare, pe marea de sticlă; acolo ea cântă cântarea lui Moise și cântarea Mielului, ultima cântare despre care relatează Sfânta Scriptură (Apocalipsa 15).

Cântarea

3. - »Și cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului.« - Cele două cântări sunt legate aici una de alta. Cântarea lui Moise preamărește eliberarea puternică a lui Dumnezeu făcută poporului Său, faptele Sale mărețe și căile Sale de har cu Israel și pentru Israel până la triumful lor final. Harul și slava sunt preamărite în cântarea minunată, care a fost cântată pe malul de răsărit al Mării Roșii și care este înainte de toate cântarea lui Moise² (Exod 15). Eliberarea din Egipt era însă o salvare pământească, care a avut loc prin judecata divină asupra puterii oștirii dușmanului. – Cântarea Mielului are în conținutul ei două teme principale. În primul rând înălțarea Mielului, despre care cartea Apocalipsa oferă numeroase mărturii, și în al doilea rând, eliberarea de vină și de urmările veșnice ale păcatului, prin sângele Mielului lui Dumnezeu.

Cântarea martirilor³ biruitori, cântăreții cu harfa din capitolul 14,2-3, a fraților rămășiței iudaice păzite de pe muntele Sion (capitolul 14,1), nu este așa de sublimă și nu conține gânduri așa de adânci ca și cântarea bătrânilor (capitolul 5). Adorarea adusă de bătrâni este mai profundă, însă ambele grupe primesc o parte cerească.

Temele cântării

3. - »Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule Atotputernic! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al națiunilor!« - Primele cuvinte ale cântării, *mari și minunate*, apar și în versetul 1. Desigur contextul este diferit, dar nu se poate trece cu vederea faptul că aceste cuvinte apar și într-un verset care este clar că vorbește despre ultimele judecăți, care vor aduce mânia lui Dumnezeu asupra răului vizibil. Semnul judecăților celor din urmă era mare și minunat (versetul 1), și tot așa sunt și lucrările lui Dumnezeu (versetul 3). Timpul judecăților pornite prin vărsarea potirelor va fi scurt, dar în el se va arăta clar puterea mare și minunată a lui Dumnezeu în lucrările Sale.

Felul de adresare din această cântare este »Doamne, Dumnezeule Atotputernic« - Doamne (Iehova), Cel veșnic, Cel care nu se schimbă, Cel neîngrădit și Cel independent; Dumnezeu (Elohim), Creatorul și Dumnezeul absolut; Atotputernic (Șadai), Cel a cărui putere este nelimitată și ale cărui izvoare de ajutor nu seacă, cu care El poate să sprijinească și să susțină. Ca Domn (Iehova) El S-a revelat lui Israel (Exod 6,2-3). Ca Dumnezeu El stă în legătură cu creația (Geneza 1,1). Ca Atotputernic El S-a revelat patriarhilor (Geneza 17,1; 35,11). Succesiunea în

---

² Cântarea profetică, pe care Moise a vorbit-o (Deuteronom 31,30; 32) înaintea urechilor lui Israel pe când el era de o sută douăzeci de ani, nu poate fi denumită „cântarea lui Moise”. Că se referă la cântarea din Exod și nu la cântarea din Deuteronom apare clar din următoarele analize: și în Apocalipsa 15 învingătorii stau pe mare (marea de sticlă); ei nu sunt conștienți că dușmanul a fost înfrânt; atât judecățile asupra Egiptului cât și cele asupra fiarei sunt denumite *plăgi*; și în felul plăgilor există concordanță. Acestea, și alte gânduri, conduc la concluzia că prin cântarea lui Moise se subînțelege cântarea din Exod 15 și nu cântarea de mai târziu, de la sfârșitul drumului lui.

³ „Cântecul cântat de ei este foarte ciudat. Cântarea lui Moise preamărește victoria judecăților lui Dumnezeu asupra puterii răului. Cântarea Mielului preamărește pe Mesia cel lepădat și suferind aici jos, așa cum și cântăreții acestei cântări au suferit, căci noi vedem în ei rămășița care a fost sacrificată în mijlocul Israelului necredincios și răzvrătit. Cântarea preamărește pe Dumnezeu și pe Miel, dar cântăreții sunt martiri biruitori, care aparțin cerului.” („Studii asupra Cuvântului lui Dumnezeu” de J. N. D.)

care Numele și titlurile divine sunt prezentate aici se diferențiază de succesiunea apariției lor în Biblie. Dumnezeu, Domnul⁴, Atotputernicul, în această ordine sunt ele amintite. Dar cu ceata învingătorilor de pe marea de sticlă, adevăratul și realul Israel stă aici înaintea lui Dumnezeu și de aceea acești reprezentanți ai națiunii așează titlurile divine așa cum se cuvine pentru ei pe primul loc. Cât de credincios stă Dumnezeu față de Cuvântul Său și față de Numele Său! Domnul, așa cum S-a revelat El în zilele de demult din Exod 6, va sta și în timpul acela în legătură cu Israel. Această legătură oferă siguranța că poporul nu v-a pieri niciodată, nu poate niciodată să fie uitat. Totalitatea acestor titluri divine este pentru poporul Său »un turn puternic«. Ce mângâietoare sunt aceste gânduri și în aplicarea lor la credincioșii tuturor timpurilor! Dar ce îngrozitor trebuie să fie, când Dumnezeuul mare, care S-a revelat cu aceste titluri, va aduce judecățile Sale asupra dușmanilor Săi!

În cântare sunt preamărite și *căile* lui Dumnezeu. Bunătatea și gingășia Lui, harul Său, dragostea Sa, înțelepciunea Sa și toată îndurarea Sa, care s-au arătat în lucrarea cu sfinții Săi, toate acestea trec retrospectiv înaintea ochilor învingătorilor. Sfințenia lui Dumnezeu și îndurarea Sa față de sfinții Săi nu pot fi înțelese și descrise de niciun om în toată plinătatea și mărimea lor. *Faptele* neobișnuite ale lui Dumnezeu au avut loc înaintea ochilor întregului popor Israel. Aceste fapte de putere nu necesitau cunoștințe mai detaliate despre trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu; ele puteau fi văzute și înțelese de toți. Dar *căile* lui Dumnezeu – acele acțiuni care decurg din ceea ce este El – puteau fi recunoscute numai de oamenii spirituali. De aceea citim: »El a făcut cunoscut *căile* Sale lui Moise, *faptele* Sale copiilor lui Israel« (Psalmul 103,7). Aici însă *căile* Sale sunt căi de judecată, și judecata Sa, oricât de felurită s-ar arăta ea, este permanent »dreaptă și adevărată«. *Căile* lui Dumnezeu în lucrarea Sa cu poporul Său sunt totdeauna drepte și adevărate, dar ele sunt așa și în judecățile făcute dușmanilor Săi; aceste căi ale judecății sunt văzute aici în mod deosebit.

Adresarea »**Împărate al națiunilor**« se îndreaptă spre Hristos. El este Împăratul împăraților, Împăratul pământului, Împăratul lui Israel și Împăratul națiunilor. Însă El nu va fi niciodată numit „Împăratul nostru” și *niciodată* Împăratul sfinților. Credincioșilor din perioada actuală li s-a încredințat autoritatea și domnia împărătească (1 Corinteni 4,8; 6,2-3; Apocalipsa 1,6), dar exercitarea ei va fi în viitor. Noi vom domni împreună *cu* Hristos (2 Timotei 2,12). Națiunile, care aparțin imperiului Roman, trebuie judecate deci, de aceea titlul »Împărat al națiunilor« este foarte potrivit aici (compară cu Ieremia 10,7). După înțelegerea noastră, în această cântare este preamărit atât Dumnezeu cât și Hristos – Dumnezeu în măreția și sublimul Ființei Sale, însă în legătura lui cu Israel, și Hristos în *căile* Sale de judecată a păgânilor sau națiunilor.

4. - »Cine nu se va teme, Doamne, și nu va glorifica Numele Tău? Pentru că numai Tu ești sfânt; pentru că toate națiunile vor veni și se vor închina înaintea Ta; pentru că faptele Tale drepte au fost arătate!« - Întrebarea din acest verset se adresează tuturor, și prin întreitul »pentru că« sunt rediate trei motive, pentru care cerințele cuprinse în întrebare trebuie împlinite, să se teamă de Domnul și Numele Lui să fie glorificat.

1. »Pentru că numai Tu ești sfânt«. Cuvântul redat aici prin »sfânt« nu este cuvântul folosit în mod obișnuit, atunci când se vorbește despre sfințenia lui Dumnezeu. El se folosește aici și în capitolul 16,5 în legătură cu El, în timp ce în rest se folosește cu privire la oameni, ca să semnifice însușirile morale ale unui om temător de Dumnezeu sau evlavios. Dar în cele două locuri din Apocalipsa înseamnă că totalitatea însușirilor lui Dumnezeu numai Lui Îi oferă dreptul să fie adorat de creaturile Sale. Cât de potrivită este folosirea acestui cuvânt cu privire la Domnul

---

⁴ Expresia divină: »Cu Numele Meu de Domnul nu M-am făcut cunoscut lor« (Exod 6,3) înseamnă că ei (patriarhii sau străbunii) nu stăteau într-o legătură cu Dumnezeu corespunzătoare acestui Nume. Legătura lor deosebită cu Dumnezeu se baza pe faptul că El li S-a descoperit ca Cel *Atotputernic*. Desigur numele Domnul (Iehova) era cunoscut patriarhilor și de asemenea și poporului, dar *până atunci* El nu a fost revelat clar poporului ca fundament al unei *legături* deosebite. Aceasta a avut loc în Exod 3,14-15; 6,6-7.

într-un timp în care tot pământul se miră de fiară și îi aduce închinare – o închinare și preamărire care numai lui Dumnezeu se cuvin, așa cum arată acest cuvânt »sfânt«.

2. »Pentru că toate națiunile vor veni și se vor închina înaintea Ta.« Profețiile din cartea Apocalipsa stau în general într-o formă de vorbire la trecut sau la prezent, dar aici în caz aparte se folosește forma de viitor. Ca rezultat al căilor de judecată prin »Împăratul națiunilor« mulți oameni dintre națiuni vor ajunge să-și schimbe convingerea și se vor întoarce de la sprijinul omenesc și încrederea în el spre Dumnezeu și se vor închina prezenței Sale. Acesta va fi timpul când se vor împlini locuri din Scriptură cum sunt Psalm 100, Psalm 148; Isaia 2,2-4; 56,6-7; Zaharia 14,16-17 și altele.

3. »Pentru că faptele⁵ Tale drepte au fost arătate.« Și acțiunile de judecată ale lui Dumnezeu sunt fapte drepte desăvârșite. Când Dumnezeu se revelează în judecățile Sale, fără îndoială acesta este un prilej deosebit să te temi de El și să glorifici Numele Său.

Pregătirile pentru judecățile pricinuite prin vărsarea potirelor

5.-8. - »Și după aceea am văzut: și s-a deschis templul cortului mărturiei în cer; și cei șapte îngeri, având cele șapte plăgi, au ieșit din templu îmbrăcați în in curat, strălucitor și încinși peste piepturi cu brâie de aur. Și una din cele patru făpturi vii le-a dat celor șapte îngeri șapte potire de aur pline cu mânia lui Dumnezeu, care este viu în vecii vecilor. Și templul s-a umplut de fum, din gloria lui Dumnezeu și din puterea Lui, și nimeni nu putea intra în templu, până când cele șapte plăgi ale celor șapte îngeri au fost împlinite.« - Cuvintele de început ale acestei judecăți »după aceea« se întâlnesc de mai multe ori în cartea Apocalipsa și arată încheierea a ceea ce a fost și fac introducerea a ceva nou (vezi capitolul 4,1). Și judecățile provocate prin vărsarea potirelor constituie o grupă nouă de judecăți, unică în felul ei. Din două puncte de vedere ele se deosebesc de judecățile pornite prin ruperea pecetilor și de judecățile pornite prin trâmbițe. Ultimele două serii de judecăți pornesc de la *tronul* din cer, judecățile pornite prin vărsarea potirelor dimpotrivă pornesc din *templu*, și la o poruncă din *templu* se varsă potirele. Această modificare arată o schimbare importantă și inițiază o serie de judecăți grele, care în felul lor și greutatea lor corespund a ceea ce este Dumnezeu în natura Sa sfântă și dreaptă. A doua diferență clară între judecățile pornite prin vărsarea potirelor și cele anterioare este că prin ele mânia lui Dumnezeu împotriva sistemelor organizate ale răului se termină.

5. - »Și s-a deschis templul cortului mărturiei în cer.« - Am atras deja atenția cu privire la faptul interesant, că în toată această parte a cărții Apocalipsa începând cu capitolul 11,19 și până la capitolul 19 templul și nu tronul – ca în prima parte a cărții – este originea de unde pornesc evenimentele care au loc pe pământ. Atât aici, cât și în capitolul 11,19 templul din cer⁶ s-a deschis, locul lui Dumnezeu și al îngerilor. Dar în capitolul 11 s-a văzut chivotul legământului Său în templul Său, semnul prezenței lui Dumnezeu la poporul Său și legătura Sa cu poporul Său, precum și arvuna și mărturia planului Său și harului Său. Aici este cortul mărturiei, o mărturie despre drepturile lui Dumnezeu, care atunci vor fi contestate public. Chivotul mărturiei Lui era semnul siguranței pentru Israel. Mărturia sa vorbește despre judecata care va veni potrivit cu natura lui Dumnezeu peste dușmanii lui Dumnezeu și ai poporului Său. Expresia »templul cortului mărturiei« este unică și se întâlnește numai aici (vezi însă li Numeri 9,15). Prin cuvântul

⁵ Același cuvânt stă și în capitolul 19,8, însă aici în capitolul 15 se folosește cu privire la judecata celor păcătoși, în timp ce în capitolul 19,8 se folosește ca să desemneze dreptățile sau faptele drepte ale sfinților. J.N. D. a remarcat în privința aceasta: „În ebraică se folosește pluralul acțiunilor, care lasă să se recunoască o anumită însușire, pentru desemnarea acestei însușiri.” Aceasta se pare să fie și aici în aceste două locuri; tot așa în Psalmul 11,7, unde se spune »dreptățile« și se referă la o dreptate practică (nu la una acordată).

⁶ În capitolul 11,1 se vorbește despre templul pământesc din Ierusalim. La »templul lui Dumnezeu în cer« (capitolul 11,19) nu trebuie să ne gândim la un templu în adevăratul sens al cuvântului, ci la ceea ce templul reprezintă simbolic.

grecesc *naos*, care aici s-a tradus cu »templu«, înțelegem Locul sfânt, locuința lui Dumnezeu, unde I se aduce închinare. Tablele de piatră din chivotul poleit cu aur aflat în partea dinlăuntru a templului reprezentau odinioară mărturia, și pentru că aceasta își avea locul în templu, se putea vorbi nu numai despre »templul mărturiei« (Faptele Apostolilor 7,44), ci de »templul cortului mărturiei«.

6. - »Și cei șapte îngeri, având cele șapte plăgi, au ieșit din templu îmbrăcați în in curat, strălucitor și încinși peste piepturi cu brâie de aur.« - Ce priveliște ciudată se oferea vizionarului! Nu preoții, care făceau slujba în locul sfânt, nu marele preot, care venea din Locul Preasfânt, ci »cei șapte îngeri, având șapte plăgi, au ieșit din templu« - deci nu preoți, slujitori ai harului, ci îngeri, slujitori ai judecării. Misiunea pentru slujba lor și echipamentul corespunzător îl primesc îngerii de la Dumnezeu Însuși. Ei ies din apropierea imediată a Sa și au împuternicirea să apere drepturile lui Dumnezeu și prin judecări să confirme natura sfântă a Dumnezeului lui Israel. Templul vechiului legământ era o mărturie despre har; aici el este deschis pentru judecată. Răutatea și păcătoșenia oamenilor merită această judecată, și sfințenia lui Dumnezeu o cere.

Caracterul drept al misiunii lor este arătat prin inul curat, strălucitor, în care ei sunt îmbrăcați (compară cu capitolul 19,8) și brâiele de aur de la piepturile lor dovedesc că acțiunea lor este caracterizată prin dreptate și credincioșie divină (Isaia 11,5; Apocalipsa 1,13). Însă de ce sunt ei încinși peste piept și nu peste coapse, cum se obișnuiește? Deoarece mânia lui Dumnezeu trebuie să se verse corespunzător etalonului naturii Sale sfinte.

7. - »Și una din cele patru făpturi vii le-a dat celor șapte îngeri șapte potire⁷ de aur⁸ pline cu mânia lui Dumnezeu, care este viu în vecii vecilor.« - Ființele vii sunt executorii guvernării judecătorești a lui Dumnezeu. Aici trei pași succesivi conduc la executarea judecării. Mai întâi cei șapte îngeri sunt împuterniciți și echipați în Locul sfânt (versetul 6). În al doilea rând ei primesc de la una din cele patru ființe vii potirele de aur pline cu mânia lui Dumnezeu (versetul 7). În al treilea rând Dumnezeu în autoritatea Sa dă porunca decisivă pentru vărsarea potirelor (capitolul 16,1). Înainte ca această poruncă să fie dată, nu poate fi exercitată nicio judecată. Cât de liniștite și ponderate sunt totuși căile lui Dumnezeu, chiar și în judecări! Cel ce este veșnic este și Dumnezeul judecăților. Dumnezeu, care stă gata să aducă plăgile Sale asupra pământului și să-l lovească cu toată mânia Sa, este Cel »care este viu în vecii vecilor«.

8. - »Și templul s-a umplut de fum, din gloria lui Dumnezeu și din puterea Lui, și nimeni nu putea intra în templu, până când cele șapte plăgi ale celor șapte îngeri au fost împlinite.« - Nu tămâie, ci fumul a umplut templul. Nu se putea vedea nimic, și nimeni nu putea intra. Slava lui Dumnezeu va aduce greutate grele asupra pământului. În timpul acela rugăciunea de mijlocire va fi nefolositoare. Nici tămâia și nici sângele nu vor putea să rețină furtuna judecăților lui Dumnezeu. Templul s-a umplut, nu de adorare sau de rugăciuni de mijlocire, ci de mânia aprinsă a lui Dumnezeu. Aici nu este un nor de tămâie, ci fumul unui foc, simbolul judecării divine mistuitoare (Isaia 6,4; Exod 19,18). Templul⁹ umplut cu fum arată că în timpul acela nimeni nu trebuie să caute har la El. Nimeni nu-L va găsi atunci în templu. Judecățile trebuie executate, și până când cei șapte îngeri nu vor îndeplini lucrarea judecării încredințată lor, Dumnezeu Se va ține ascuns în întunericul de nepătruns al puterii și slavei Sale proprii, în timp ce răzbunarea Sa dreaptă va lovi mulțimea stricată de pe pământ.

⁷ Astfel de vase s-au folosit și pentru vărsarea jertfei de băutură înaintea lui Dumnezeu.

⁸ Aurul, arama și inul ca simboluri vorbesc toate despre dreptate. Aurul vorbește despre dreptatea divină, lăuntrică (capitolul 1,12-13; 3,18; 21,18.21), arama despre dreptatea în judecată sau, așa cum cineva s-a exprimat, despre „dreptatea în acțiunea cu omul potrivit responsabilității lui” (capitolul 1,15; 2,18), inul despre faptele drepte și despre dreptatea omenească (capitolul 15,6;19,8).

⁹ La sfințirea cortului din pustie Moise nu a putut să intre în cortul întâlnirii (Exod 40,34-35), și când templul a fost sfințit solemn (1 Împărați 8,10-11), preoții n-au putut să intre în templu. În ambele cazuri slava Domnului a umplut casa. Aici însă nu este slava ci fumul, deci slava lui Dumnezeu în judecată.